

на 47 дни изсипваха огънь надъ главитѣ на легендарно храбритѣ Сливенци, защитници на Каймакчаланъ, които оставиха на този връхъ и нерви, и надежди, и животъ, и всичко. О! Каймакчаланъ! що значатъ днесъ завети безъ твоего име! Коя ли майка не въздиша, коя ли невѣста не реди предъ твоего име свято!

Многобройната неприятелска артилерия преобърна върховетѣ въ изригващи нажежено желѣзо вулкани. Имаше дни, въ които повече отъ 10,000 снаряди се изсипваха на главитѣ на беззаветно храбритѣ защитници. Но Сливенци останаха по-твърди отъ хвърлената отъ врага стомана. Прилегнаха до сивитѣ канари, тѣ бѣха решили да отстѣпятъ отъ върха само тогава, когато неприятелскитѣ батареи ги сметатъ заедно съ канаритѣ.

Следъ като неприятелската артилерия изхвърляше десетки хиляди снаряди и, предполагайки, че защитницитѣ сж вече унищожени, пренасяше огъня въ дълбочина, за да даде възможност на своята пехота безнаказано да заеме позицията, Сливенци ставаха отъ затрупалата ги прѣстъ вследствие на барабанния огънь и хилядитѣ мини и съ кжсия натѣкнатъ на пушката ножъ очакваха да премѣрятъ силитѣ си не съ желѣзото, а съ духа на своя врагъ. И съ викъ ура се нахвърляха върху врага. Последниятъ не издържаше, удряше на бѣгъ и пакъ ги оставяше на безпощадния чукъ — артилерията. И Сливенци стоически понасяха това.

Роти останаха съ 40—50 бойци, които приличаха на мъртъвци; за здраве и дума не можеше да става; офицерскитѣ персоналъ се мѣнѣше като калейдоскопъ; дружини бѣха смѣнили вече нѣколко пжти дружинния си командиръ; окопитѣ изпълнени съ убити и ранени, които нѣма възможност да се изнесатъ; бруствери направени отъ труповетѣ на убити герои; всичко това не бѣ въ състояние да сломи упорития духъ и твърдостъта на Сливенци при изпълнение на отечествения дългъ.

Тѣ оставиха на този свещенъ връхъ коститѣ на тѣхни другари: 21 офицери, 520 подофицери и войници го облѣха съ кръвта си и го завещаха на поколѣнието като жертвеникъ предъ олтара на Отецеството. И слѣзюха отъ Каймакчаланъ незасегнати само 5—6 офицери и около 800 бойци, отъ ония жизнерадостни 70 офицери и 5000 войници, съ които полкътъ трѣгна отъ Сливенъ. Ако Тарфа и Качаникъ сж голѣмитѣ гробници на полка, то Каймакчаланъ е неговата Голгота, на която 47 дни нашитѣ герои бѣха разпнати и съ разкжсанитѣ си тѣла издигнаха най-мощния образъ на човѣшката саможертва. Да! Каймакчаланъ е нержкотворниятъ монументаленъobeliskъ, който ще сочи въвъ вековетѣ символа на възвишената любовъ къмъ Родината.

Бурята утихна! Чутовнитѣ подвизи на Сливенци минаха въ историята на българската военна слава, въ приказкитѣ и въ пѣснитѣ на нашето племе.

Ако Шипка е героичниятъ образъ на нашето възраждане, ако Бунаръ-Хисаръ, Одринъ, Тутраканъ сж величавитѣ прояви на българската бойна стихия, то Каймакчаланъ е безсмъртната Голгота и вѣчниятъ символъ на българското войнишко себеотрицание предъ олтара на Родината!

Сливенци, бждете горди!

Вие бѣхте тамъ!